

Miskolc, 1888. április 17. – Budapest, 1966. július 12.

Apja gőzmalomi munkás volt. A polgári iskola elvégzése után férfiszabónak tanult. 1919 elején tagja lett a Kommunisták Magyarországi Pártjának. A Tanácsköztársaság alatt vöröskatona, egy nagyobb katonai egység komisszára volt. A kommün bukása után tizennyolc évi fegyházra ítélték; tizenöt évet ebből le is töltött, 1934. augusztus 4-én szabadult. Ezt követően is rendőri felügyelet alatt állt, ennek ellenére bekapcsolódott a munkásmozgalomba. Részt vett a budapesti szabósztrájk szervezésében, és segített a Vörös Segély munkájában. 1944 tavaszán – a Békepárttól kapott megbízás alapján – ő volt az összekötő a Békepárt és a miskolc-diósgyőri kommunisták között.

1944 nyarán saját kezdeményezésére Budapesten létrehozta a MOKAN Komité nevű ellenállási szervezetet, s szeptemberben Fekete Mihály és mások révén felvette a kapcsolatot a miskolciakkal. A szervezet mintegy száznyolcvan taggal működött Miskolcon és környékén. Több fegyveres akciót hajtottak végre a németek és a nyilas pártszolgálatosok ellen.

Miskolc felszabadítása után a MOKAN a rendfenntartó erők „teljhatalmú megbízottja” volt. A szovjet hatóságoktól kapott fegyverviselési engedély birtokában városi középületeket őriztek, járőrszolgálatot láttak el. Megalakulásakor a Magyar Kommunista Párt helyi szervezetének titkára lett, s a helyi nemzeti bizottság elnöke, amely tisztséget december 26-ig töltötte be. A december 17-én megtartott miskolci népgyűlésen választották az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselőjévé. 1945. január 12-étől március 12-éig Miskolc város, valamint Borsod, Zemplén és Abaúj vármegyék főispánja és közellátási kormánybiztosa volt. Március 24-én a politikai rendőrség – máig tisztázatlan okok miatt – mentelmi jogát semmibe véve letartóztatta. Az Ideiglenes Nemzetgyűlés Mentelmi Bizottságának határozott fellépésére 1945 nyarán szabadon engedték. Ezt követően, mint újgazda földjét művelte, illetve később különböző beosztásokban – 1950-1953-ban a Május 1. Ruhagyárban – dolgozott. 1956. november 4. után a Kádár-kormány oldalán fegyveresen részt vett a rend helyreállításában. Nyugdíjazása után – hogy megélhetését biztosítsa – bölcsődei gondnokként, portásként, kézbesítőként dolgozott.